

Anna *Lucy Maud Montgomeryová* z ostrova

Ilustrovala
Ivona Knechtlová

Albatros

Anna z ostrova

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Lucy Maud Montgomeryová
Anna z ostrova – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Anna
z ostrova

*Lucy Maud
Montgomeryová*

Anna z ostrova

*Lucy Maud
Montgomeryová*

Ilustrovala Ivona Knechtlová

Albatros

Předzvěst nastávajících změn

„Minula žeň, skončilo léto,“ poznamenala Anna Shirleyová a zasněně se zahleděla přes pokosená pole. S Dianou Barryovou očesaly jablka v sadě u Zeleného domu a teď po té námaze odpočívaly na slunném místě, kam na křídlech větru zalétalo chmýří bodláků. Vzduch voněl sladkou vůní léta, do níž pronikal kořenitý dech kapradin ze Strašidelného lesa.

Ale v krajině kolem nich už všechno předznamenávalo podzim. V dálce hučelo moře, pole byla pustá a vyschlá, porostlá zlatavým strništěm. Údolí potoka pod Zeleným domem zaplavily purpurové astry a Zářivé jezero bylo modré – modré – modré. Nebyla to proměnlivá jarní modř ani nevýrazný letní azur, ale jasná a ustálená modrá hladké vodní hladiny, jako by už voda prožila všechny nálady a vzrušení a teď se rozlila do nerušeného klidu bez přelétavého snění.

„Bylo to hezké léto,“ řekla Diana a s úsměvem otáčela novým prstenem na své levé ruce. „A svatba slečny Levandule jako by celé léto korunovala. Teď asi budou Irvingovi někde na tichomořském pobřeží.“

„Zdá se to tak dlouho, co jsou pryč, jako by odjeli na cestu kolem světa,“ vzdychla Anna. „Nemůžu ani uvěřit, že je to teprve týden, co měli svatbu. A zatím se tu všechno změnilo. Slečna Levandule je pryč, odjeli i Allanovi, a fara se zavřenými okenicemi vypadá tak opuštěně... Včera večer jsem šla kolem a připadalo mi to tam jako po vymření.“

„Tak milého pastora, jako byl pan Allan, už nikdy nedostaneme,“ prohlásila Diana se smutnou jistotou. „Čekám, že v zimě nám sem

pošlou několik pastorů na zkoušku a řadu týdnů tu nebudem mít nikoho. Nebudeš tu ty ani Gilbert a bude tu velká nuda.“

„Zůstane ti Fred,“ nadhodila Anna uličnický.

„A kdy se sem přistěhuje paní Lyndeová?“ zeptala se Diana, jako by Anninu poznámku přeslechla.

„Zítra. Těším se na ni, ale je to zase další změna... Včera jsme s Marillou vyklidily pokoj pro hosty. A věřila bys, že jsem se do toho musela nutit? Víím, že je to hloupé, ale přišlo mi, jako bych něco znesvěcovala. Náš pokoj pro hosty mi vždycky připadal jako nějaká svatyně. Když jsem byla malá, považovala jsem ho za nejnádhernější na světě. Pamatuješ si, jak jsem vždycky strašně toužila spát v hostinském pokoji? Ale ne v Zeleném domě. To jsem nechtěla nikdy! To by bylo pro mě přímo strašné, nezamhouřila bych oko. Když mě Marilla pro něco poslala, nikdy jsem tím pokojem neprošla normálním krokem, ale jen po špičkách a se zatajeným dechem jako v kostele, a vždycky se mi ulevilo, když jsem z něho vyšla. Po obou stranách zrcadla visely obrazy, jeden představoval George Whitefielda a druhý vévodu Wellingtona, a oba se na mě příšerně mračili, a to hlavně tehdy, když jsem se opovážila do zrcadla podívat. Přitom to bylo jediné zrcadlo v celém domě, které nezkruslovalo tvář. Vždycky jsem Marillu obdivovala, že má odvalu tu místnost uklízet. A teď je nejen uklizená, ale úplně prázdná. George Whitefielda a vévodu Wellingtona jsme přenesly nahoru do chodby. Tak pomíjí světská sláva,“ skončila Anna se smíchem, v němž bylo i trochu lítosti, neboť je vždycky smutné vidět svatostánky našeho dětství znesvěcené, i když jsme jim už odrostli.

„Bude se mi hrozně stýskat, až odjedeš,“ povzdychla si Diana snad už posté. „Už příští týden!“

„Ale teď jsme ještě spolu,“ řekla Anna vesele, „a musíme toho plně využít. I já nerada myslím na odjezd. Mám to tu tak ráda! Jak ty můžeš naříkat? To spíš bych měla já! Ty tu zůstaneš a máš tady staré přátele! A Freda! Kdežto já se ocitnu mezi úplně cizími lidmi. Nebudu tam znát živou duši.“

„Kromě *Gilberta* a *Charlieho Sloanea*,“ podotkla zlomyslně Diana a napodobila přitom Annin důraz na některá slova.

„Charlie Sloane mi bude opravdu velkou útěchou,“ přisvědčila sarkasticky Anna, a obě dívky se rozesmály. Diana dobře věděla, co si Anna myslí o Charliem Sloaneovi. Ale přestože si všelicos důvěrně svěřily, přece jen nevěděla přesně, jaký vztah Anna má ke Gilbertu Blytheovi. A vlastně to nevěděla ani Anna sama.

„Kluci můžou klidně bydlet na druhém konci Kingsportu, co já vím...“ pokračovala Anna. „Těším se na Redmond a věřím, že se mi tam časem začne líbit. Ale první dny mi bude těžko. Nebudu jezdit každý týden domů, jako když jsem chodila na Královskou akademii. Přijedu až na Vánoce, a ty mi připadají vzdálené tak asi tisíc let.“

„Všechno se mění nebo se změní,“ podotkla Diana sklíčeně. „Myslím, že nic už nikdy nebude jako dřív, Anno.“

„Asi už jsme přišly na rozcestí,“ zamyslela se Anna. „Musely jsme tam dojít. Co myslíš, Diano, je dospělost opravdu tak báječná, jak jsme si jako děti představovaly?“

„To nevím... ale něco do sebe přece jen má,“ odpověděla Diana a opět si pohladila prsten s úsměvem, který v Anně vždy vyvolával pocit osamělosti a nezkušenosti. „Ale taky je dost matoucí,“ pokračovala Diana. „Někdy se děším, že jsem už dospělá, a dala bych nevím co za to, být zase malá holka.“

„Třeba si časem zvykneme i na dospělost,“ řekla Anna vesele. „Časem se život zklidní, nebude v něm tolik neočekávaného... I když myslím, že právě všechno nečekané dělá život zajímavým. Je nám osmnáct, Diano, a za dva roky nám bude dvacet. Když mi bylo deset, myslela jsem si, že dvacítky je počátek stáří. Takže zanedlouho z tebe bude usedlá matrona a já jako stará panna teta Anna budu k tobě jezdit na návštěvu. Že pro mě vždycky najdeš nějaký koutek, Dianko? Ne pokoj pro hosty, to staré panny nemůžou žádat, a já budu pokorná jako Uriáš Heep. Úplně se spokojím s nějakou komůrkou nad verandou nebo tam vzadu za jídelnou.“

„Jak ty dovedeš fantazírovat, Anno,“ smála se Diana. „Ty se provdáš za nějakého bohatého a vznešeného krasavce a nějaký pokoj pro hosty v Avonlea ti nebude dost dobrý. A nad všemi kamarády z dětství budeš ohrnovat nos.“

„To by byla škoda. Nos mám sice pěkný, ale při ohrnování by se mi mohl pokazit,“ řekla Anna a pohladila si svůj úhledný nosík. „Nejsem tak krásná, abych si mohla dovolit kazit to hezké, co mám. Proto ti můžu slíbit, Diano, že nad tebou nos nikdy ohrnovat nebudu, i kdybych se provdala třeba za krále Lidožroutských ostrovů.“

Obě se znovu rozesmály a pak se rozloučily. Diana zamířila domů a Anna na poštu. Vyzvedla si na poště dopis, a když ji na mostě přes Zářivé jezero dohonil Gilbert Blythe, zářila Anna nadšením.

„Priscilla Grantová bude se mnou v Redmondu!“ zvolala. „To je skvělé! Moc jsem si přála, aby šla studovat spolu se mnou, ale ona měla strach, že jí to otec nedovolí. Ale dovolil a budeme bydlet spolu. Když budu mít vedle sebe takovou přítelkyni, jako je Priscilla, dokážu čelit celému vojsku s rozvinutými prapory a ne jen šiku redmondských profesorů.“

„Myslím, že se nám bude v Kingsportu líbit,“ řekl Gilbert. „Prý je to velmi pěkné staré městečko a mají tam nejkrásnější přírodní park na světě. Slyšel jsem, že okolí je tam nádherné.“

„Sotva může být krásnější než to naše,“ šeptla Anna a rozhlédla se kolem sebe se zalíbením a okouzleně jako člověk, pro kterého je domov tím nejkrásnějším místem na světě. Co na tom, že pod cizími hvězdami leží ještě pohádkovější země?

Opírali se o zábradlí mostu a zhluboka vdechovali kouzlo soumraku právě na místě, kde kdysi Anna jako alabastrová Elaine plující k břehům Camelotu vylezla z potápějící se loďky. Oblohu ještě jemně barvil nachový odstín západu slunce, ale měsíc už stoupal vzhůru a vodní hladina v jeho světle zářila jako velký stříbrný sen. Nad Gilbertem a Annou se jako zázračným kouzlem vznášely sladké a něžné vzpomínky.

„Jsi nějak zamlklá, Anno,“ promluvil Gilbert po chvíli.

„Bojím se mluvit, a dokonce se i pohnout, aby všechna ta kouzelná krása nevyprchala jako přerušené ticho,“ vydechla Anna.

Náhle Gilbert položil na její jemnou bílou ruku opřenou o zábradlí svou dlaň.

Jeho oříškově hnědé oči ztemněly a ještě chlapecké rty se pootvřely, snad aby vyzradily tajné sny a naděje jeho duše. Ale Anna mu svou ruku vytrhla a prudce se odvrátila. Kouzlo večerního soumraku pro ni pominulo.

„Musím jít domů,“ řekla s přehnanou lhotejností. „Marillu odpoledne bolela hlava a dvojčata určitě zas něco vyvedla. Neměla jsem zůstat venku tak dlouho.“

Bez přestání nesouvisle povídala, dokud nedošli na cestu k Zelenému domu.

Chudák Gilbert se skoro vůbec nedostal ke slovu. Když se konečně rozešli, Anna pocítila úlevu. V jejím srdci zůstávala vůči Gilbertovi podivná plachost od té letmé chvíle v zahradě u Chaloupky ozvěň, kdy Gilbert svou poznámkou způsobil v jejich přátelství obrat a jako by je ohrozil.

Ještě nikdy jsem nebyla tak ráda, že odchází, pomyslela si napůl vyčítavě a napůl lítostivě, když šla sama po cestě. Naše přátelství se pokazí, jestli bude v těch hloupostech pokračovat. Ale nesmí se pokazit, já to nedovolím! Kluci prostě nemají rozum!

Annou však trápily nepříjemné pochybnosti. Vždyť je proti zdravému rozumu, že dosud cítí teplý stisk Gilbertovy ruky, a to tak zřetelně, jako když jeho ruka spočívala na její. A ještě nepochopitelnější bylo, že jí to ani trochu nebylo nepříjemné. Tolik se to lišilo od toho, co cítila, když jí před třemi dny dával na slavnosti ve White Sands podobně najevo svůj zájem Charlie Sloane! Seděli spolu v přestávce mezi tancem. Anna se při té nemilé vzpomínce skoro otřásla.

Všechny problémy s poblázněnými nápadníky se však rozplynuly, když vešla do prosté, naprosto nesentimentální kuchyně v Zeleném domě a spatřila osmiletého chlapce, jak sedí na pohovce a může si oči vyplakat.

„Co se ti stalo, Davy?“ zeptala se Anna a vzala ho do náručí. „Kde jsou Marilla a Dora?“

„Marilla dává Doru do postele,“ vzlykal Davy, „a já brečím, protože Dora spadla ze schodů do sklepa hlavou dolů a odřela si nos a...“

„Ale tak už neplač. Víím, že je ti jí líto, ale pláčem jí nepomůžeš. Zítřka jí už jistě bude dobře. Pláčem nikdy nic nespravíš, Davy...“

„Ale já nebrečím, že Dora spadla do sklepa,“ namítl Davy, který poslouchal Annino chlácholení s rostoucím znechucením, „ale že jsem u toho nebyl! Vždycky přijdu o nějakou zábavu!“

„Ale Davy!“ Anna potlačila smích. „Copak ty pokládáš za zábavu, když vidíš, jak chudinka Dora padá ze schodů a pak má bolest?“

„Vždyť se jí *tak* moc nestalo,“ odsekl Davy umíněně. „Kdyby se zabila, to bych jí opravdu litoval. Ale Keithové se tak lehce nezabijou. Jsou stejně tvrdí jako Blewettové. Minulou středu Herb Blewett spadl ze seníku zrovna do koňský ohrady a skutálel se rovnou pod kopyta divokýho koně. A vyšel z toho živej, jen se třema zlomenýma kostma. Někerý lidi nezabiješ ani řeznickou sekyrou, jak říká paní Lyndeová. Anno, přijde k nám zítra paní Lyndeová?“

„Ano, Davy, a doufám, že k ní budeš slušný a milý.“

„Budu k ní slušnej a milej, Anno. Ale bude mě dávat večer spát?“

„Možná. Proč?“

„Protože,“ řekl Davy odhodlaně, „jestli mě bude dávat spát, já se před ní nebudu modlit, jako jsem se modlil s tebou, Anno.“

„A proč ne?“

„Protože nechci mluvit s Bohem před cizíma lidma. Ať se Dora před paní Lyndeovou modlí, jestli chce, ale *já* nebudu. Já počkám, až odejde. Je ti to jasný?“

„Ano, pokud jsi si jistý, že na to pak nezapomeneš, Davy.“

„Ne, já nezapomenu, buď bez starosti. Modlení je totiž ohromná zábava. Ale až tu budu sám, bez tebe, tak už to nebude ono. Měla bys tu zůstat, Anno. Nevím, proč bys měla odejít a nás tu nechat jen tak.“

„Neříkám, že se mi *chce* odejít, ale musí to být.“

„Když nechceš odejít, tak nemusíš. Vždyť už jsi velká. Až *já* budu velkej, budu dělat jen to, co budu chtít, Anno.“

„Jednou poznáš, Davy, že celý život budeš muset dělat věci, co nebuděš chtít.“

„Tak to teda ne,“ namítl Davy rázně. „Nikdy! Teď musím dělat i to, co nechci, protože jinak byste mě s Marillou poslaly na kutě. Ale až budu velkej, už mě nebudete trestat a nikdo mi nebude nic zakazovat. To bude báječný! Poslouchej, Anno, Milty Boulter povídal, že jeho matka říká, že jdeš na vysokou, abys ulovila nějakýho chlapa. Je to pravda? Chci to vědět!“

Anna zahořela hněvem, ale pak si uvědomila, že zlomyslné řeči paní Boulterové jí nijak nemůžou uškodit, a zasmála se.

„Ne, Davy, nejdu lovit muže. Jdu studovat a budu se učit samé nové věci.“

„Jaké?“

„O botách, lodích a pečtním vosku,
o zelí i králích...“ citovala Anna.

„Kdybys *chtěla* opravdu ulovit muže, jak bys to udělala? Chci to vědět,“ naléhal Davy. To téma ho zaujalo a nepochybně fascinovalo.

„Uděláš nejlíp, když se zeptáš paní Boulterové,“ bezmyšlenkovitě navrhla Anna. „Asi se v tom vyzná líp než já.“

„Až ji uvidím, tak se jí na to zeptám,“ pronesl vážně Davy.

„Davy, to nesmíš!“ zvolala Anna, která si teprve teď uvědomila svou chybu.

„Ale vždyť jsi mi to sama řekla,“ ohradil se Davy dotčeně.

„Nejvyšší čas, abys šel spát,“ rozhodla Anna, aby vyřešila trapnou situaci.

Když Davy odešel spát, sešla Anna dolů k Ostrovu královny Viktorie. Seděla tam v měkkém měsíčním pološeru a voda okolo ní jako by se smála. Byl to dvojpěv potoka a větru. Tenhle potok jí byl obzvlášť milý. V minulosti snila nad jeho třpytivou hladinou nejeden sen. Tady teď zapomněla na zamilované mládence, zlomyslné řeči sousedek a na všechny problémy svého dívčího života. V představách plula po vzdálených mořích, omývajících daleké břehy „ztracených kouzelných zemí“, kde leží bájná Atlantis a ÉlySION. Večernice jí svítí na cestu a vede ji do vytoužené země. V těchto snech se cítila bohatší než ve skutečnosti, protože věci viditelné pomíjejí, ale věci neviditelné jsou věčné.

Podzimní věnce

Následující dny uběhly rychle. Vyplnily je nespočetné „poslední povinnosti“, jak je Anna nazvala. Musela absolvovat mnoho návštěv „na rozloučenou“ a také jich mnoho přijmout. Návštěvy byly více či méně příjemné podle toho, zda hosté a navštěvovaní s Annou upřímně sympatizovali, nebo zda považovali její studium na univerzitě za něco pro ni nevhodného a snažili se jí to důkladně opepřit.

Okrašlovací spolek uspořádal na Anninu a Gilbertovu počest večírek na rozloučenou. Konal se u Pyeových, jednak proto, že měli prostorný dům, vhodný pro tuto příležitost, ale také proto, že se ostatní oprávněně domnívali, že by se Pyeovic děvčata nezúčastnila, kdyby jejich nabídku na uspořádání večírku u nich doma nepřijali. Bylo to velmi příjemné setkání. Holky Pyeovy byly nezvykle přívětivé a neřekly ani neudělaly nic, co by narušilo přátelské ovzduší. A to nebylo jejich zvykem. Josie se chovala mimořádně kamarádsky, a dokonce Annu pochválila: „Ty nové šaty ti docela sluší, Anno. Opravdu, jsi v nich skoro hezká.“

„To je od tebe milé,“ odpověděla Anna a v očích jí zahrálo. Její smysl pro humor zvítězil i tentokrát. Slova, která by jí ve čtrnácti letech podráždila, ji dneska pobavila. Josie měla podezření, že se jí Anniny šibalské oči posmívají, ale spokojila se s tím, že cestou dolů ze schodů pošeptala Gertě, že Anna bude teď ještě nafoukanější než dřív, když jde studovat na univerzitu, ale však se ještě uvidí!

Na večírku byla celá „stará parta“, všichni veselí, vzrušení radostí a bezstarostní. Diana Barryová s dolíčky ve tvářích a s ní všude její

věrný Fred; Jane Andrewsová, upravená, rozumná, ale nezajímavá; Ruby Gillisová, neobyčejně hezká a veselá v hedvábné krémové blůzičce, s červeným květem ve zlatých vlasech; Gilbert Blythe a Charlie Sloane, jednotní ve snaze držet se co nejbliž „nedosažitelné“ Anny; Carrie Sloaneová, bledá a smutná, protože Oliver Kimball se prý kvůli jejímu otci nesmí přiblížit k jejich domu; Moody Spurgeon MacPherson, s tváří kulatou a nevzhlednýma ušima, a Billy Andrews, který celý večer seděl na jednom místě, smál se, když ho někdo oslovil, a s blaženým úsměvem na široké pihovaté tváři po celý večer sledoval Annu Shirleyovou.

Anna o večírku věděla předem, ale netušila, že ona a Gilbert jako zakladatelé spolku dostanou na památku písemné poděkování a dárky. Anna dostala svazek Shakespearových her a Gilbert plnicí pero. Když Moody Spurgeon přečetl slavnostním a kazatelským tónem poděkování nahlas, vehnal překvapené a potěšené Anně slzy do očí. Anna pracovala pro spolek oddaně a neúnavně a hřálo jí u srdce, když viděla, že ostatní její snahu upřímně ocenili. Všichni byli tak milí a veselí, chovali se tak přátelsky, dokonce i holky Pyeovy k tomu přispěly, a Anna byla tak šťastná, že by objímala celý svět.

Výborně se bavila celý večer, ale konec se už tolik nevydařil. Gilbert se opět dopustil chyby, když jí říkal cosi sentimentálního při večerí na verandě. Anna ho potrestala tím, že byla neobyčejně přívětivá k Charliemu Sloaneovi a dovolila mu, aby ji doprovodil domů. Ale musela si přiznat, že pomsta bolí víc toho, kdo se chce pomstít. Gilbert odešel lehkým krokem s Ruby Gillisovou a Anna slyšela jejich veselý smích a hovor, když se vzdalovali, přinášel je k ní chladný podzimní vzduch. Patrně se dobře bavili, zatímco ona se

s Charliem Sloanem hrozně nudila. Ani jednou a ani byt náhodou neřekl nic, co by se dalo poslouchat. Anna mu na všechno nepřítomně odpovídala „ano“ nebo „ne“ a myslela na to, jak to dnes večer Ruby slušelo a jak má Charlie v měsíčním světle oči vyvalené ještě víc než ve dne a že svět přece jen není tak krásný, jak se jí zdálo na začátku večírku.

Nic mi není, jsem jen unavená, říkala si, když se konečně s ulehčením ocitla sama ve svém pokoji. Snažila se uvěřit, že to je opravdu únava. Ale už příští večer se jí náhle zmocnila radost, vybublala na povrch jako skrytý podzemní pramen, když uviděla Gilberta jít Strašidelným lesem a pak tím jeho typicky rychlým, rozhodným krokem přecházet starý dřevěný most. Gilbert tedy nechce strávit poslední večer s Ruby Gillisovou!

„Vypadáš unaveně, Anno,“ řekl.

„Vždyť já jsem unavená, a navíc rozladěná. Jsem unavená, protože jsem celý den šila a balila. A rozladěná jsem proto, že mě dneska navštívilo šest žen a každé z nich se podařilo říct mi něco, co mi vzalo chuť do života, takže mi připadá smutný a šedivý jako listopadové ráno.“

„Jedovaté staré drbny,“ okomentoval to Gilbert přiléhavě.

„Ale ne, nebyly jedovaté,“ namítla Anna vážně. „A to mě právě trápí nejvíc. Kdyby to byly zlomyslné semetriky, vůbec nic bych si z toho nedělala. Ale ony jsou to všechno milé, laskavé, mateřské duše, které mě mají rády a i já je mám ráda, a proto mě jejich rady a připomínky trápí. Naznačily mi, že jsem blázen, když chci v Redmondu získat titul bakalářky, a teď se sama sebe ptám, jestli nemají pravdu. Paní Sloaneová nade mnou vzdychala. Prý doufá, že to vydrží mé zdraví. Už jsem se viděla na konci třetího ročníku jako beznadějná oběť nervového vyčerpání. Paní Wrightová podotkla, že čtyři roky v Redmondu musí stát řůru peněz. Podle ní je to neodpusitelné bláznovství, rozfofrovat za něco takového moje a Marillyny úspory. Paní Bellová zadoufala, že mě univerzita nezkaží tak jako některé jiné lidi, a já si představila, jak se mnou po těch čtyřech

letech nebude k vydržení, budu přesvědčená, že vím všechno nejlíp, a nikdo z Avonlea už mi nebude dost dobrý. Paní Wrightová dodala, že pokud ví, redmondská děvčata, hlavně ta z Kingsportu, myslí jen na parádu a jsou strašně nafoukaná, a že pochybuje, že se mezi nimi budu cítit dobře. Už jsem se viděla jako odstrkované, nemotorné a pokorné vesnické děvčátko, co nosí boty podražené mosazným plechem.“

Když Anna skončila, usmála se a povzdychla si. Všechny ty řeči v ní vyvolaly nelibost, protože tak neblaze zapůsobily na její citlivou duši, byť s nimi nesouhlasila. Život se jí zdál bez chuti a její ambice v ní zhasly jako plamen svíčky.

„Přece ty jejich řeči nebereš vážně?“ namítl Gilbert. „Vždyť znáš ty jejich úzkoprsé názory na život. Nejsou zlé, dokud si nedovolíš dělat něco jiného než ony. Pak tě hned odsuzují. Jsi první avonleaské děvče, co chce studovat, a dobře víš, že všichni průkopníci byli vždycky považováni za blázný.“

„Já vím. Ale *vědět* je něco jiného než *cítit*. Zdravý rozum mi říká to co ty. Ale jsou chvíle, kdy mě zdravý rozum zradí a zaplaví mě nezdravý nerozum. Když odešla paní Wrightová, už jsem skoro neměla sílu dokončit balení.“

„To je jen únava, Anno. Zapomeň na to. Zapomeň na to, všeho nech a pojď se se mnou projít, půjdeme lesem až k močálu. Mělo by tam být něco, co bych ti rád ukázal.“

„Mělo být? Ty nevíš jistě, co tam bude?“

„Ne. Víم jen, že by to tam mělo být. Soudím podle toho, co jsem tam viděl na jaře. Tak pojď už. Budeme dělat, že jsme malé děti a že se necháváme unášet větrem.“

Vesele vykročili. Anna si vzpomněla na nepříjemný konec minulého večera, a proto byla na Gilberta velmi milá. A Gilbert, který už pochopil, si dával pozor, aby nepřekročil rámec přátelství. Paní Lyndeová a Marilla se za nimi dívaly z kuchyňského okna.

„Jednou z nich bude moc hezký párek,“ poznamenala pochvalně paní Lyndeová.

Marilla sebou uraženě trhla. Sama věřila, že k tomu jednou dojde, ale nebylo jí po chuti, když o tom Ráchel Lyndeová mluvila, jako by šlo o pouhé ženské drby.

„Vždyť jsou to ještě děti,“ odpověděla krátce Marilla.

Paní Lyndeová se pobaveně zasmála.

„Anně je osmnáct. V těch letech jsem už byla vdaná. My staří, Marillo, si jen namlouváme, že děti jsou stále dětmi. Anna je už mladá žena a Gilbert hotový muž a přímo zbožňuje zem, po které ona chodí, to vidí i slepý. Je to přitažlivý mládenec a Anna by nenašla lepšího. Doufám, že ji v Redmondu nenapadnou nějaké romantické hlouposti. Neschvaluji koedukační školy, a nikdy jsem je neschvalovala, to mi věř. Myslím,“ dodala nakonec vážně paní Lyndeová, „že studenti na takových školách nedělají nic jiného, než flirtují.“

„Ale snad tam musí trochu studovat,“ řekla Marilla s úsměvem.

„Moc málo,“ zabručela paní Ráchel Lyndeová. „Ale Anna se učit bude. Nikdy neflirtovala. Ale Gilberta neumí ocenit, jak by si zasloužil. Já vím, jaké ty holky jsou. I Charlie Sloane se za ní točí, ale toho bych jí neradila, aby si vzala. Sloaneové jsou sice dobří, poctiví a vážení lidé, ale jsou to vždycky jen Sloaneové.“ Marilla přikývla. Že jsou Sloaneové vždycky jen Sloaneové, by cizímu člověku nic neřeklo, ale Marilla to dobře chápala. V každé vesnici jsou nějací Sloaneové, dobří, poctiví a vážení, ale jsou to jen Sloaneové a těmi zůstanou, i kdyby mluvili jazyky andělskými.

Gilbert s Annou šli šerem Strašidelného lesa a naštěstí netušili, že paní Ráchel právě rozhoduje o jejich budoucnosti. Před nimi ležely pod bledou růžovou oblohou kopce po západu slunce. Vzdálené smrčiny se třpytily, jako by byly z litého bronzu, a dlouhými stíny kreslily dole na loukách tmavé čáry. Kolem nich si mezi jedlovými šiškami pozpěvoval slabý větřík a přinášel podzimní náladu.

„Tenhle les je vážně začarovaný. Ožívají v něm staré vzpomínky,“ řekla Anna a shýbla se, aby si natrhala kapradiny, voskově vybledlé po prvním mrazu. „Tady se mi ještě pořád zdá, že jsme s Dianou malé holky a hrajeme si, že čekáme u Rusalčiny bystřiny na duchy. Víš, když

jdu navečer touhle cestou, pořád ještě se bojím a třesu jako kdysi. Vybájily jsme si tehdy obzvlášť hrozné strašidlo ducha zavražděného dítěte, který se za tebou plíží a pak ti položí studené prsty na ruku. Přiznám se ti, že i dneska jako bych slyšela za sebou jeho kradmé krůčky, když tudy jdu za tmy. Nebojím se bílé paní ani bezhlavého muže a kostlivců, ale lituju, že jsem tenkrát vymyslela ducha toho dítěte. Marilla a paní Barryová se tenkrát na mě hrozně rozzlobily,“ dokončila Anna vzpomínání a zasmála se.

Les končil u bažiny. Pavučiny mezi posledními stromy prosvěcovaly večerní červánky. Když přešli řídký porost zakrslých smrčků a sluncem vyhřáté údolí lemované mladými javory, našli to, co Gilbert slíbil.

„Aha, tady to je,“ řekl spokojeně.

„Jabloň, a tak hluboko v lese!“ zvolala Anna potěšeně.

„Ano, pravá jabloň mezi buky a borovicemi, míli od nejbližšího ovocného sadu. Když jsem tu byl na jaře, byla obalená květy. Tak jsem si řekl, že se na ni na podzim přijdu podívat, jestli bude mít ovoce. A jak vidíš, je obsypaná jablky. A vypadají, že budou dobrá, jsou hnědožlutá jako renety, ale s tmavě červeným odstínem. Planá jsou obvykle zelená a nevábná.“

„Možná že před mnoha lety vyrostla z jaderka, které tu někdo náhodou zasadil,“ zamyšleně řekla Anna. „A jak vyrostla, jak se jí daří a jak se drží mezi cizinci! Je vidět, že se nedala!“

„Podívej, tady ten vyvrácený strom s mechovým polštářem je jako lesní trůn. Sedni si, Anno, a já zatím vylezu pro nějaká jablíčka. Jsou moc vysoko, protože jabloň se táhla za světlem a za sluncem.“

Jablka byla velice chutná. Pod hnědavou slupkou měla běloučkou dřev s jemnými červenými žilkami. A kromě obvyklé jablečné chuti i jakési zvláštní, lahodné aroma, jaké zahradní jablko postrádá.

„Ani nešťastné jablko v ráji nemělo lepší chuť,“ pochvalovala si Anna. „Ale musíme už jít domů. Před chvilkou se teprve stmívalo, a teď už svítí měsíc. Škoda, že jsme nevystihli ten okamžik přerodu. Ale ten se patrně nikdy zachytit nedá.“

„Obejdeme bažinu a půjdeme domů Alejí milenců. Tak co, ještě máš špatnou náladu jako na začátku procházky?“

„Už ne. Ta jablka mě posilnila jako mana nebeská. Mám dojem, že se mi v Redmondu bude líbit a že tam prožiju čtyři nádherné roky.“

„A co bude pak?“

„Pak mě bude nejspíš čekat další zatačka na cestě,“ odpověděla Anna bezstarostně. „Vůbec nemám potuchy, co mě za ní čeká, a ani to vědět nechci. Lepší je to nevědět.“

Ten večer byla Alejí milenců nezvykle tichým a tajemným místem. Přešli ji pomalu a mlčky v bledém měsíčním světle, neboť ani jednomu nebylo do řeči.

Kdyby byl Gilbert pokaždé tak příjemný jako dnes večer, jak by bylo všechno jednoduché, přemítala Anna.

Gilbert se na ni zadíval. V lehkých letních šatech, štíhlá a křehká, mu připomínala bílý kosatec.

Kdo ví, jestli někdy získám její lásku, pomyslel si Gilbert a ostře pocítil, jak mu chybí sebedůvěra.

Rozloučení a přivítání

Charlie Sloane, Gilbert Blythe a Anna Shirleyová odjeli z Avonlea už následující pondělí ráno. Anna doufala, že bude hezky. Diana ji měla odvézt na stanici a obě si přály, aby tato jejich cesta, na nějaký čas poslední, byla příjemná. Když však v neděli večer Anna uléhala do postele, sténání východního větru nevěstilo nic dobrého. A ráno to potvrdilo. Když se Anna probudila, bušily do okna dešťové kapky a na šedé hladině rybníka se dělaly stále širší kruhy. Kopce a moře halila mlha a svět se zdál chmurný a neutěšený. Anna se oblékala v neobvyklém ranním pološeru, protože musela vyjít včas, aby stihla vlak, na který byl přípoj lodí. Bojovala proti slzám, které se jí navzdory všemu draly z očí. Odcházela z domu, který jí byl nadevše drahý, a něco jí říkalo, že odchází navždycky a už se sem bude vracet jen na prázdniny.

Nic už nebude jako dřív. Až se sem o prázdninách vrátí, už to bude jiné, než když tu prožívala celý rok. Jak jí tady všechno bylo drahé a blízké! Bílá podkrovní světnička s jejími dětskými sny, Sněhová královna pod knem, potok v úvozu, Rusalčina bystřina, Alej milenců a Strašidelný les, tisíce koutků a drahých míst, kde se skrývaly vzpomínky na uplynulé roky. Bude někdy ještě tak šťastná?

Snídaně v Zeleném domě to ráno proběhla ve smutné náladě. Davy, pravděpodobně poprvé ve svém životě, nemohl jíst a zcela bez zábran vzlykal nad ovesnou kaší. Nikdo neměl chuť na jídlo až na Doru, která svou porci zdolala jako jindy. Dora, tak jako kdysi nesmrtelná uvážlivá Charlotta, která krájela chleba a mazala jej máslem, když nesli mrtvolu jejího vášnivého milence na márách pod jejím

oknem, patřila mezi ty šťastné, které nikdy nic nerozhází. Ačkoliv jí bylo teprve osm, jen těžko se dala vyvést z rovnováhy. Bylo jí líto, že Anna odchází, ale copak to je důvod, aby vám nechutnala míchaná vajíčka s topinkou? To opravdu ne. A když viděla, že Davy svou porci nejí, snědla ji Dora za něj.

Ve smluveném čase přijela Diana s bryčkou. Tváře jí pod nepromokavou pláštěnkou hořely rozrušením. Byl čas se rozloučit. Paní Lyndeová vyšla ze svého pokoje, srdečně Annu objala a kladla jí na srdce, aby vždy pamatovala na své zdraví. Marilla ji jednoduše a bez slz políbila na tvář a dodala, že doufá, že jim Anna napíše, až se usadí. Nezkušený pozorovatel by asi usoudil, že je k Anninu odchodu lhostejná, pokud by se jí nepodíval do očí. Dora Annu lehce políbila a ze slušnosti uronila dvě slzičky. Zato Davy plakal na zadní verandě od chvíle, co odešli od stolu, a vůbec se nechtěl rozloučit. Když viděl, že jde Anna za ním, vyběhl po schodech nahoru a schoval se v šatníku a nechtěl odtud vylézt. Jeho tlumený nářek byl poslední zvuk, který Anna při odchodu ze Zeleného domu slyšela.

Jely na stanici do Bright Riveru, protože lokálka z Carmody neměla přípoj k lodi. Celou cestu hustě pršelo. Charlie a Gilbert už stáli na nástupišti, když děvčata dorazila. V dálce se právě ozval vlak. Anna měla taktak čas koupit si jízdenku, podat nosiči zavazadlo, rychle se rozloučit s Dianou a nastoupit do vlaku. Co by byla dala za to, kdyby se mohla spolu s Dianou vrátit do Avonlea! Věděla, že se jí bude po domově strašně stýskat. A kdyby aspoň přestalo pršet! Pršelo, jako by celý svět plakal nad uplynulým létem a nad radostmi, které skončily. Ani Gilbertova společnost jí nebyla útěchou, protože tu byl Charlie Sloane a sloaneovština byla snesitelná jen za pěkného počasí. V dešti byla zcela nesnesitelná.

Když loď vyplouvala z charlottetownského přístavu, situace se naštěstí obrátila k lepšímu. Přestalo pršet, mezi roztrhanými mraky občas vykouklo sluníčko, ozářilo šedé vlny měděným leskem a mlhu, zastírající červené pobřeží ostrova, prozářilo dozlatova. Zdálo se, že nakonec přece jen bude hezky.

Kromě toho postihla Charlieho Sloanea brzy mořská nemoc, takže musel z paluby odejít, a Anna s Gilbertem zůstali sami.

Těší mě, že všichni Sloaneové jsou nanic, sotva se ocitnou na moři, pomyslela si Anna bezcitně. Ani bych se nemohla posledním pohledem rozloučit s milovaným ostrovem, kdyby tu byl i Charlie a sentimentálně se tvářil, že i on na něj dojatě hledí.

„Tak jsme se pohnuli,“ poznamenal Gilbert věčně.

„Ano, připadám si jako Byronův Childe Harold, jenže se nedívám na pobřeží své rodné země,“ odpověděla Anna a zamžikala. „Moje rodná země je sice Nové Skotsko, ale skutečná vlast je tam, kde to má člověk nejradši, a to je pro mě ostrov prince Edwarda. Ani se mi nechce věřit, že jsem tam neprožila celý život. Těch jedenáct let před mým příchodem na ostrov mi připadá jako zlý sen. Už je to sedm let, co jsem na ostrov odtamtud připlula lodí to odpoledne, kdy mě paní Spencerová přivezla z Hopetownu. Ještě teď se vidím ve starých ošklivých šatech z hrubé látky a s vybledlým námořnickým kloboukem na hlavě, jak si s nenasytnou zvědavostí prohlížím kabiny a palubu.

Charlie Sloane

Bylo krásné odpoledne a červené pobřeží ostrova se mihotalo v odpoledním slunci. A teď přeplouvám úžinu znovu. Ach, Gilberte, doufala jsem, že se mi v Redmondu a v Kingsportu bude líbit, ale teď vím jistě, že tomu tak nebude!“

„Kam se poděla tvoje filozofie, Anno?“

„Zaplavila ji obrovská vlna osamělosti a stesku po domově. Tři roky jsem toužila jít do Redmondu, a když teď odcházím, přeji si, abych nemusela. Ale to nic. Zase budu veselá a budu filozofovat, jen co se vypláču. Musím se vyplakat, aby se mi ulevilo, ale počkám s tím až na večer, až se dostanu v penzionu do postele, ať je to kdekoliv. A pak bude Anna zase ve své kůži. Jestlipak už Davy vylezl z šatníku?“

Bylo devět hodin večer, když vlak dorazil na kingsportskou stanicí a cestující se ocitli v modrobílém světle přeplněného nádraží. Anna byla úplně ohlušená a připadala si jako ve snu, ale vtom ji za ruku chytila Priscilla Grantová, která byla v Kingsportu už od soboty.

„Tady jsi, má milá! Jsi asi stejně uondaná jako já, když jsem sem v sobotu přijela.“

„Co uondaná, Priscillo! Ani mi nemluv. Jsem utahaná, zničená a venkovská a je mi tak deset let. Proboha tě, prosím, odveď svou zbědovanou spolubydlící někam, kde by měla trochu klidu a uspořádala si všechno v hlavě.“

„Zavedu tě přímo do našeho bytu. Před nádražím na nás čeká drožka.“

„Mám obrovské štěstí, Prisy, že jsi tady. Kdybys tu nebyla, sedla bych si přímo tady na kufr a hořce bych plakala. Je to skutečně útěcha, vidět v tomhle virvále cizích lidí jednu známou tvář.“

„To je Gilbert Blythe, Anno? Za poslední rok vyrostl. Když jsem učila v Carmody, tak to byl ještě školák. A ten druhý je asi Charlie Sloane. Nezměnil se, ani nemohl. Takhle vypadal, když se narodil, a takhle bude vypadat i v osmdesáti. Pojď, Anno, tudy. Za dvacet minut jsme doma.“

„Doma!“ vzdychla Anna. „Chceš spíš říct, že budeme v nějakém penzionu a ještě hroznější ložnici s výhledem do tmavého zadního dvora.“